

skulde overlades til Kommunerne, om der skulde træffes Dyrtidsforanstaltninger eller ikke. Det nytter aldeles ikke her at staa og pege paa, at Rigsdagen har bevilget saa og saa mange Millioner, naar Forholdet derefter er det, at disse Millioner ikke er blevet anvendt, og at det tilfulde er godtgjort, at Venstre rundt omkring i Landets Kommuner stærkt har modvirket deres Anvendelse. Det er ikke en Tilfældighed, man her staar overfor, nej, her har man en god Sammenhæng mellem Venstres Stilling paa Rigsdagen og Venstres Stilling ude i Landet: man har bevilget Pengene det ene Sted for at kunne sige til Befolkningen: Der kan I se, hvilken Offervillighed vi udviser — men ude i Landet søger man Gang paa Gang at forhindre, at de Penge, man har bevilget paa Rigsdagen, kommer til Anvendelse til Fordel for den fattigste Del af Befolkningen. Det er Sagens rette Sammenhæng, og den forrykkes aldeles ikke ved Paastande som dem, det ærede Medlem fra Fuglebjerg fremførte. Det er ganske vilkaarligt, hvorledes Dyrtidsloven nu praktiseres. I nogle Kommuner anvendes den, i andre ikke; i nogle Kommuner er den fattigste Del af Befolkningen blevet hjulpet, i andre saa at sige slet ikke. Dertil kommer, at selv om man i Kommunerne har Villie til at yde Penge efter Dyrtidslovens § 2 — de Penge, der er til Raadighed ifølge § 1, er jo snart anvendt — er Forholdene i mangfoldige Kommuner af en saadan Beskaffenhed, at det praktisk talt bliver umuligt for de paagældende Kommunalbestyrelser at anvende § 2 i nogen videre Udstrækning. Men naar saa Socialdemokraterne endelig har vedtaget i Kommunalbestyrelserne at gennemføre Dyrtidsforanstaltninger efter Lovens § 2, og derefter Venstres Repræsentanter, der herinde paa Rigsdagen har stemt for Dyrtidsloven og oveni Købetrosor sig af at have været med til at skaffe Dyrtidsloven til Veje, rejser ind til Indenrigsministeren for at anmode ham om endelig at forhindre det socialdemokratiske kommunale Flertal i at anvende Dyrtidsloven, saa er man naaet vidt, jeg kunde fristes til at sige, i Hykleri.

Formanden: Hvis det ærede Medlem vil sigte Kolleger for Hykleri, er det ganske uberettiget at udtale det her.

Hauge: Jeg har ikke begæret Ordet for at polemisere videre mod det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen), men navnlig for at gøre nogle Bemærkninger

til det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen), der forleden Dag i meget voldsomme Ord anklagede Brændselsnævnet for den Virksomhed, det har udført i Tiden, siden Loven om Fremskaffelse af indenlandsk Brændselsmateriale blev vedtaget i Begyndelsen af Aaret 1917. Det ærede Medlem rettede hele sin Anklage mod mig personlig og gav det Udseende af, at det var mig, der havde Ansvaret for saa at sige alt, hvad der var vedtaget i Brændselsnævnet, navnlig forstod jeg ham saaledes, at han havde den Opfattelse, at det var mig, der helt og holdent havde bestemt, hvilken Stilling Brændselsnævnet skulde indtage overfor Brunkulsproduktionen. Det ærede Medlem havde naturligvis dermed til Hensigt at ville stille mig som Socialdemokrat op imod den „gode Borger“, der vilde fremme det private Initiativ, medens jeg ved enhver tænkelig Lejlighed og ved alle mulige Midler vilde søge at kvæle det og holde det nede. I Anledning af, at det ærede Medlem saaledes har tiltænkt mig en særlig Stilling indenfor Brændselsnævnet, vil jeg gøre et Par Bemærkninger om Brændselsnævnets Sammensætning og min Stilling indenfor det.

Brændselsnævnet grunder sin Virksomhed paa selve Loven, Loven af 20. April, i hvilken det er bestemt, at der skal oprettes et Brændselsnævn paa 9 Medlemmer; deraf har Rigsdagen valgt de 4, og jeg er en af disse 4. Der sidder kun denne ene Socialdemokrat i dette Nævnsnævn; uden at jeg i øvrigt paa nogen Maade skal komme ind paa at lodde Dybden af de politiske Meninger, Nævnets Medlemmer kan have, tror jeg, jeg med Bestemthed kan sige, at der i det mindste er en 3—4 Højremænd i det, og at der under alle Omstændigheder kun er en eneste Socialdemokrat, nemlig mig. Jeg har da heller ikke nogen særlig privilegeret Stilling i Nævnet, paa ingen Maade. Nævnet har nedsat forskellige Udvalg, som igen har Formænd; jeg er ikke valgt til Formand i noget af Udvalgene, end ikke i Brunkulsudvalget. Det er altsaa ganske med Urette, det ærede Medlem fra Give har tiltænkt mig en særlig afgørende Stilling indenfor Brændselsnævnet. Jeg har selvfølgelig søgt at gøre mine Anskuelser gældende efter bedste Evne; undertiden er det lykkedes mig at opnaa Tilslutning til det, jeg ønskede fremmet, undertiden ikke, men det borgerlige Synspunkt har saamænd været tilstrækkelig stærkt repræsenteret indenfor Brændselsnævnet og har til enhver Tid været i Stand til at gøre sig saa kraftigt som nødvendigt gældende overfor det socialistiske Element, som det